

THE NEW YORK TIMES-BESTSELLER

DE ECHTGENOTE

‘Net zo actueel als #MeToo, shocking.’

– ENTERTAINMENT WEEKLY

ALAFAIR
BURKE

XANDER
THRILLER

In een oogwenk werd ik degene voor wie ze me al die tijd hadden gehouden: de vrouw die loog om haar man te beschermen.

Het scheelde niet veel of ik had het kloppen op de deur niet gehoord. Twaalf dagen daarvoor had ik de koperen klopper eraf gehaald, alsof journalisten dan niet meer onaangekondigd op de stoep zouden staan. Toen ik eenmaal doorhad waar het geluid vandaan kwam, ging ik rechtop in bed zitten en drukte op de afstandsbediening om het geluid van de tv uit te zetten. Ik verzette me tegen de neiging te verstijven en dwong mezelf te gaan kijken. Ik schoof de dichte gordijnen een eindje open en tuurde tegen het felle middaglicht in.

Er stond iemand met kort zwart haar bij de voordeur. De Impala die voor de brandkraan aan de overkant van de straat stond, was een burgerwagen die overduidelijk van de politie was. Het was diezelfde rechercheur weer. Ik had haar visitekaartje nog in mijn handtas zitten, waar Jason het niet zou vinden. Ze bleef kloppen en ik keek toe. Na een tijdje ging ze op de trap van de veranda zitten en begon mijn krant te lezen.

Ik trok een sweater aan over mijn topje en pyjamabroek en liep naar de voordeur.

‘Heb ik u wakker gemaakt?’ Er lag een veroordelende klank in haar stem. ‘Het is drie uur in de middag.’

Ik wilde zeggen dat ik niemand een verklaring schuldig was voor het feit dat ik in mijn eigen huis in bed lag, maar in plaats daarvan mompelde ik dat ik migraine had. De eerste leugen, een kleine, dat wel, maar evengoed een leugen.

‘Dan moet u azijn met honing nemen, dat helpt altijd.’

‘Dan heb ik nog liever hoofdpijn. Als u Jason wilt spreken, moet u onze advocaat bellen.’

‘Ik heb al eerder tegen u gezegd dat Olivia Randall alleen Jasons advocaat is, niet die van u.’

Ik begon de deur dicht te doen, maar ze duwde die weer open. ‘En u mag dan denken dat de rechtszaak tegen uw man stilligt, maar ik kan gewoon doorgaan met onderzoeken, zeker nu er een heel nieuwe beschuldiging ligt.’

Ik had de deur dicht moeten smijten, maar haar dreigement van een naderende granaat maakte me nieuwsgierig. Ik ging liever de confrontatie aan dan dat ik in de rug werd aangevallen.

‘Wat nu weer?’

‘Ik moet weten waar uw man gisteravond was.’

Waarom vroeg ze uitgerekend naar die avond? We waren zes jaar getrouwd en voor alle andere data had ik een waarheidsgetrouwe verklaring kunnen geven.

Jasons advocaat had me al verteld dat dit niet onder het verschoningsrecht viel. Ik kon gedwongen worden om voor een *grand jury* te verschijnen, die moest bepalen of er voldoende bewijs was om een rechtszaak te beginnen. Ze konden mijn weigering om vragen te beantwoorden zien als bewijs dat ik iets te verbergen had. En nu stond er een rechercheur bij me op de stoep met een ogenschijnlijk eenvoudige vraag: waar was mijn man gisteravond?

‘Die was hier bij mij.’ Het was twaalf jaar geleden dat een agent me voor het laatst een directe vraag had gesteld en mijn eerste reactie was nog steeds om te liegen.

‘De hele avond?’

‘Ja, een vriend van ons kwam aanzetten met genoeg eten voor de hele dag. Het is tegenwoordig niet bepaald leuk meer om in het openbaar te verschijnen.’

‘Welke vriend?’

‘Colin Harris. Hij had eten opgehaald bij Gotham. Bel het restaurant maar als u dat wilt controleren.’

‘Is er verder nog iemand die kan bevestigen dat uw man hier bij u was?’

‘Ja, mijn zoon, Spencer. Hij is op kamp en belde rond half acht. Hij heeft ons beiden aan de lijn gehad.’ De woorden floepten eruit. Elke zin leek een noodzakelijk vervolg op de voorgaande zin. ‘Controleer de belgegevens van onze telefoons maar als u me niet gelooft. Maar waar gaat dit over?’

‘Kerry Lynch wordt vermist.’

De woorden klonken raar. *Kerry Lynch wordt vermist*. De vrouw die ons als speelbal had gebruikt, was opeens weg, als een sok die de wasdroger in is gegaan en er nooit meer uitkomt.

Uiteraard ging het over die vrouw. Ons hele leven had de afgelopen twee weken om haar gedraaid. Mijn lippen bleven bewegen. Ik vertelde de rechercheur dat we *La La Land* hadden gestreamd voordat we gingen slapen, ook al had ik die film in mijn eentje gekeken. Ik noemde een hele lading details.

Het leek me het best om in de verdediging te gaan, duidelijk te maken dat ik kwaad was dat de politie direct naar ons huis was gekomen terwijl Kerry overal kon zijn. Ik stelde zelfs verontwaardigd voor dat de rechercheur binnen zou rondkijken, en al die tijd gingen mijn gedachten razendsnel. Ik probeerde mezelf gerust te stellen. Zo nodig zou Jason vragen over de film kunnen beantwoorden, want die had hij in het vliegtuig gezien, de laatste keer dat hij vanuit Londen naar huis vloog. Maar wat als ze Spencer naar het telefoongesprek zouden vragen?

De rechercheur trok zich niets aan van mijn ergernis. ‘Hoe goed kent u uw man, Angela?’

‘Ik weet dat hij onschuldig is.’

‘U bent meer dan een toeschouwer. U biedt hem de gelegenheid, wat betekent dat ik u niet kan helpen. Sta niet toe dat Jason u en uw zoon meesleurt in zijn val.’

Ik wachtte tot de Impala was vertrokken en pakte mijn telefoon. Jason zat in een bespreking met een cliënt, maar stond me toch te woord. Gisteravond had ik tegen hem gezegd dat ik hem pas weer wilde spreken als ik enkele besluiten had genomen.

‘Wat fijn dat je belt.’

Met één stom gesprek had ik het stereotype bevestigd. Ik was nu medeplichtig, zat er tot over mijn nek in.

‘Jason, Kerry Lynch wordt vermist. Zeg alsjeblieft dat je dit niet vanwege mij hebt gedaan.’

I

Rachel

1

De ellende begon met een meisje, Rachel genaamd. Sorry, nee, geen meisje. Een vrouw, Rachel genaamd.

Zelfs tieners worden tegenwoordig jonge vrouwen genoemd, alsof een meisje zijn iets heel triviaals is. Ik moet mezelf nog steeds corrigeren. Op het moment dat ik van een meisje in een vrouw veranderde, in de tijd dat ik dat verschil belangrijk had kunnen vinden, had ik wel wat anders aan mijn hoofd.

Jason vertelde me over het incident met Rachel op de dag dat het was voorgevallen. We waren bij Lupa, zaten aan onze favoriete tafel, in een rustig hoekje achter in het volle restaurant.

Ik had maar twee dingen te melden over mijn dag. De klusjesman had het scharnier van het kastje in de gastenbadkamer gerepareerd, maar had erbij gezegd dat het hout kromtrok en uiteindelijk vervangen zou moeten worden. En de voorzitter van de veilingcommissie van Spencers school had gebeld om te vragen of Jason een diner wilde doneren.

‘Dat hebben we toch al gedaan?’ vroeg hij, waarna hij een grote hap nam van de burrata die we deelden. ‘Je zou voor iemand gaan koken.’

Spencer zit in de zevende klas van het Friends Seminary. Elk jaar vraagt de school ons om, los van het exorbitante bedrag aan schoolgeld, een kavel te doneren voor de jaarlijkse veiling. Zes weken geleden had ik onze gebruikelijke bijdrage doorgegeven: ik zou bij de hoogste bieder thuis een diner voor acht personen komen koken. Slechts een handjevol mensen in de stad associeerde mij nog met de zomerfeesten die ik vroeger in de Hamptons had georganiseerd, en dus streelde Jason mijn ego door de prijs op te drijven. Ik overtuigde

hem ervan op te houden met bieden zodra mijn kavel boven de duizend dollar kwam.

‘Volgend jaar komt er een nieuwe voorzitter,’ legde ik uit. ‘Ze wil zich alvast inwerken. Die vrouw heeft gewoon te veel vrije tijd.’

‘Dus je hebt te maken met iemand die al maanden van tevoren alles tot in de puntjes wil regelen? Dat moet vreselijk voor je zijn.’

Hij keek me met een tevreden grijns aan. Ik was bij ons thuis de regelaar, degene van de vaste gewoontes en een lange lijst met wat Jason en Spencer mamaregels noemden, en dat was allemaal bedoeld om onze levens overzichtelijk en voorspelbaar te houden of, zoals ik het graag uitdruk, goed en saai.

‘Vergeleken met haar ben ik relaxed, echt.’

Hij deed of hij huiverde en nam een slok wijn. ‘Weet je wat ze eens zouden moeten veilen? Een week in de woestijn zonder water. Een bed in de plaatselijke daklozenopvang. Of wat dacht je van een goede beurt? Dat zou miljoenen opleveren.’

Ik vertelde hem dat de commissie andere ideeën had. ‘Kennelijk ben je inmiddels zo beroemd dat mensen bereid zijn hun portemonnee te trekken om dezelfde lucht als jij te mogen inademen. De commissie stelde voor om met drie gasten te gaan eten in een door jou uitgekozen, ik citeer, “eerlijk restaurant” dat maatschappelijk verantwoord ondernemen hoog in het vaandel heeft staan.’

Hij had zijn mond vol, maar ik kon zijn gedachten lezen. Toen ik Jason leerde kennen, had nog niemand van hem gehoord, afgezien van zijn studenten, collega’s en een handjevol academici die zijn intellectuele passies deelden. Ik had nooit kunnen voorzien dat mijn schattige studiebol een politiek en cultureel icoon zou worden.

‘Hé, bekijk het van de zonnige kant. Je bent officieel beroemd. Als ik mijn diensten aanbied, word ik afgewezen.’

‘Je wordt niet afgewezen.’

‘Nee, maar ze hebben me duidelijk te kennen gegeven dat jij van het gezin Powell degene bent die ze volgend jaar in de brochure willen hebben.’

Uiteindelijk besloten we dat het een lunch zou worden, geen diner,

met twee in plaats van drie gasten in een restaurant. Punt. Niets over maatschappelijk verantwoord ondernemen. Ik stemde ermee in dat ik een van de andere moeders zou overhalen de kavel te kopen, desnoods van ons geld. Jason had er veel voor over om onder een etentje met onbekenden uit te komen.

Toen dat eenmaal was afgesproken, herinnerde hij me eraan dat hij de volgende middag naar Philadelphia zou vertrekken omdat hij daar een afspraak had bij een bedrijf dat groene energie leverde. Hij zou twee nachten wegblijven.

Uiteraard hoefde ik daar niet aan herinnerd te worden. Toen hij dat de eerste keer had gezegd, had ik het direct in mijn agenda gezet, ook wel bekend als de gezinsbijbel.

‘Heb je zin om mee te gaan?’ Wilde hij echt dat ik met hem meeging of kwam het door hoe ik keek? ‘We kunnen een oppas voor Spencer regelen. Hij kan eventueel ook mee.’

Bij de gedachte ooit terug te keren naar de staat Pennsylvania draaide mijn maag zich om. ‘Morgen is het schaaktoernooi, weet je nog?’

Ik zag dat hij dat vergeten was. Spencer zat in weinig clubjes. Hij was niet sportief aangelegd en leek Jasons afkeer van groepsactiviteiten te delen. Tot nu toe vond hij het leuk bij de schaakclub.

Hij begon pas over zijn stagiaire, Rachel, nadat de ober onze bestelling had gebracht: een schaal *cacio e pepe* plus twee kommen.

Jason zei het tussen neus en lippen door alsof het niets voorstelde: ‘O ja, er is vandaag iets geks gebeurd op mijn werk.’

‘Tijdens een college?’ Jason gaf in het voorjaar nog steeds colleges aan de New York University, maar hij had ook een eigen adviesbureau en werd vaak als gast uitgenodigd bij praatprogramma’s op tv. En hij nam podcasts op die goed beluisterd werden. Mijn man had vele bezigheden.

‘Nee, op kantoor. Ik had toch verteld dat we stagiairs hebben?’ Doordat de universiteit zich steeds meer stoorde aan Jasons nevenactiviteiten (volgens Jason uit jaloezie), had Jason ingestemd een programma voor stagiairs op te zetten, waarbij hij en zijn advies-

bureau elk semester een paar studenten zouden begeleiden. ‘Een van die stagiairs vindt me kennelijk een seksistische klootzak.’

Hij grinnikte alsof dat grappig was, maar ik kon er niet om lachen. Jason vond conflicten vermakelijk, vond ze in elk geval interessant. Ik meed ze als de pest. Ik legde mijn vork direct tegen de rand van mijn kom.

‘Kom op, zeg,’ zei hij, waarbij hij zijn schouders ophaalde. ‘Het slaat nergens op, bewijst weer eens dat je meer last dan gemak van stagiairs hebt.’

Hij glimlachte de hele tijd terwijl hij vertelde wat er was gebeurd. Rachel zat in het eerste of tweede jaar van haar masteropleiding, dat wist hij niet precies. Ze was een van de zwakkere studenten. Hij vermoedde, maar dat wist hij niet zeker, dat Zack – de collega die hij had opgezadeld met het selecteren van kandidaten – haar had gekozen in verband met genderdiversiteit. Ze was Jasons kantoor binnengekomen om hem een memo te brengen dat ze geschreven had over een kruideniersketen, flapte eruit dat haar vriend haar in het weekend ten huwelijk had gevraagd en stak hem haar linkerhand toe, zodat hij de ring met enorme diamant kon bewonderen.

‘Ja, sorry hoor, ik ben toch geen studievriendin van haar?’ zei Jason. ‘Zeg alsjeblieft dat je dat niet hebt gezegd.’

Hij keek zuchtend naar het plafond, maar iets minder geërgerd dan even daarvoor. ‘Natuurlijk niet. Weet ik veel wat ik precies gezegd heb.’

‘En toen?’

‘Toen beweerde ze dat ik seksistisch was.’

‘Tegen wie zei ze dat en waarom zou ze dat zeggen?’

‘Ze ging naar Zack. Zulke studenten nemen we tegenwoordig dus aan, een masterstudent die de hiërarchie van het bedrijf waar ze werkt niet snapt. Ze denkt dat Zack het voor het zeggen heeft omdat hij haar heeft aangenomen.’

‘Maar waarover beklagde ze zich dan?’ Ik zag een vrouw aan het tafeltje naast ons naar ons kijken en dempte mijn stem. ‘Wat is er volgens haar gebeurd?’

‘Dat weet ik niet. Ze ging maar door over die verloving. Ze heeft Zack verteld dat ik gezegd had dat ze te jong is om te trouwen. Dat ze eerst van het leven moet genieten.’

Daar was toch niets mis mee? Ik had nooit op een kantoor gewerkt. Zo’n opmerking was onbeleefd, maar niet kwetsend. Ik zei tegen Jason dat dit niet het enige kon zijn.

Hij deed het opnieuw af met een schouderophalen. ‘Zo belachelijk gedragen die millennials zich. Het wordt al als seksuele intimidatie gezien als je een persoonlijke vraag stelt. Maar als ze mijn kantoor binnen komt stormen en over haar verloving begint, dan mag ik niets zeggen, anders is ze op haar teentjes getrapt.’

‘Heb je dat gezegd? Dat ze te jong is en eerst van het leven moet genieten of heb je gezegd dat ze niet zo lichtgeraakt moet zijn?’ Ik wist hoe streng Jason over zijn studenten oordeelde.

‘Natuurlijk niet. Ik weet het niet meer. Ik ergerde me aan het hele gesprek. Ik zal voor de grap iets gezegd hebben als “weet je zeker dat je eraan toe bent om je vast te leggen?” of woorden van die strekking.’

Dat was een standaardzinnetje van hem, niet alleen met betrekking tot het huwelijk, maar voor alles wat zo fijn was dat je het wilde claimen: leg het vast.

Zo brachten we al snel een bod uit op ons huis. ‘Dat is een scherpe prijs. Dat moeten we vastleggen.’

Een ober die ons vertelde dat er nog maar twee bestellingen voor zeebaars aan de keuken konden worden doorgegeven. ‘Doe ons er daar een van. Leg het vast.’

Ik zag hem voor me in zijn kantoor, terwijl hij gestoord werd door een stagiaire die hij niet van harte begeleidde. En dat ze maar doorging over haar verloving. Dat interesseerde hem totaal niet. Je zit nog op school. Weet je zeker dat je eraan toe bent om je vast te leggen? Jason had er een handje van plagende opmerkingen te maken.

Ik vroeg hem nogmaals of dat alles was, of er niet nog iets was voorgevallen wat verkeerd geïnterpreteerd kon zijn.

‘Je moest eens weten hoe overgevoelig die studenten zijn.’ Zijn woorden deden me pijn, ook al was dat niet zijn bedoeling. Ik had

nooit op de universiteit gezeten. ‘Als Spencer zo’n zeikerd blijkt te zijn die elke opmerking die helemaal niet kwetsend of beledigend bedoeld is wel zo opvat, krijgt hij tot zijn veertigste huisarrest.’

Toen hij mijn gelaatsuitdrukking zag, pakte hij mijn hand. Spencer is echt bijzonder, is geen kind voor wie zogenaamd een uitzondering gemaakt moet worden. Hij is niet zo’n kind dat is opgegroeid in de waan dat hij heel bijzonder is terwijl hij in feite doodnormaal is. Jason zei dat het een grapje was en ik wist dat hij het zo bedoeld had. En ik voelde me schuldig omdat ik besepte dat ik – net als Rachel, de stagiaire – te overgevoelig was en ook ik me te bijzonder voelde.

‘En nu?’ vroeg ik.

Jason haalde zijn schouders op alsof ik gevraagd had wat hij voor de veiling wilde doneren. ‘Zack regelt het verder wel. Gelukkig is het semester bijna afgelopen. Maar ze kan het vergeten als ze denkt dat ze een aanbeveling krijgt.’

Terwijl ik wijn in mijn glas bijschonk, dacht ik werkelijk dat dit alles was wat er op het spel stond als gevolg van Jasons aanvaring met Rachel: of een masterstudent wel of geen aanbeveling zou krijgen.

Vier dagen later besepte ik hoe naïef ik was geweest.

2

Politiebureau New York
Omniform-systeem – aangiften
14 mei

Plaats van de gebeurtenis: Avenue of the Americas 1057

Naam van het bedrijf: FSS Consulting

Verhaal:

Slachtoffer verklaart dat verdachte seksueel contact ‘aanmoedigde’ tijdens zakelijke afspraak.

Slachtoffer:

Rachel Sutton

Leeftijd: 24

Geslacht: vrouwelijk

Ras: blank

Slachtoffer liep om 17:32 uur het politiebureau binnen en vroeg of ze aangifte kon doen. Vervolgens meldde ze dat een collega, Jason Powell, seksueel contact tussen hen had ‘aangemoedigd’. Slachtoffer vertelde dit rustig en leek niet overstuur. Toen ik vroeg om wat voor seksueel contact het ging, zei ze dat ‘hij had voorgesteld dat ik seks met hem zou hebben’.

Toen ik haar vroeg om uit te leggen wat ze precies bedoelde met ‘aangemoedigd’ en ‘voorgesteld’, gaf ze geen antwoord. Ik vroeg of er lichamelijk contact tussen hen was geweest, of hij haar had bedreigd en haar had gedwongen dingen te doen die ze niet wilde. Ze beschuldigde me er direct van dat ik haar niet geloofde en verliet het

politiebureau ondanks herhaalde verzoeken van mijn kant om meer over het voorval te vertellen.

Conclusie: verslag doorsturen naar afdeling Zedenzaken voor eventuele vervolgactie.

Ondertekening: L. Kendall